

punt van zijn liefhebberij, 'n rhumgeleitje, dat hij er verder niet al te lang over had zitten nadenken, er zich in alle bescheidenheid goed van bediend had, en heel gauw daarop in een allerprettigste stemming gekomen was, waardoor het gesprek met Margot aanmerkelijk beter vlotte dan daarvóór.

Ze viel hem méé.

Ze was op haar manier toch wel geestig en af en toe kon ze hem heel aardig zitten plagen....

He ja.... nu hij, weer thuis, en weggedoken in een leeren fauteuil onder het schemerlicht der staande lamp alles nog eens kalm overdacht, wat er dien avond alzoo gezegd en gedaan was, schoot hem op eens een onaangenaam ding te binnen.... en het hinderde hem geweldig nu. Ja, warachtig, hij was er door geërgerd.

Het was een kleine opmerking, die Margot tijdens het diner over hem gemaakt had. Over zijn gemakzucht. En nu was het hem niet mogelijk dat gezegde anders uit te leggen dan als toespeling op zijn geheele manier van doen, zijn bedaardheid, zijn kalmte, wanneer anderen zijns inziens onmogelijk overdreven deden om van hun afkeuring of instemming blijk te geven, waar het doorgaans niet dan een gewone futiliteit gold....

Hij vond het onhebbelijk van Margot en wond er zich meer en meer over op, zich bedenkende dat hij naar de veertig liep. Wel bezat hij genoeg zelfkennis om te weten, dat hij er met zijn kaal hoofd, zijn ietwat voorovergebogen houding, zijn niet al te vluggen en nog al stijven gang, en zijn afgemeten bewegingen niet bepaald uitzag als een jonge kerel. Maar hij was er zich dan toch óók van bewust dat hij, altijd correct gekleed, met zorg gekapt en geschoren, gchausseerd en geganteerd, voor ieder seizoen, voor iedere gelegenheid, voor ieder dagdeelte een ander costuum, een goed figuur maakte. Bovendien deed hij aan sport, hij tenniste, en had een aardig paard, een dogcart met een pittige h a c k n e y er voor.

En zoo was er méér. Allemaal toch maar dingen die iemand stempelen tot iets anders dan een ouwe vent. Kortom, hij kon nog best meedoen.

Margot had hem gekwetst. Hij vond de „aardigheid” bepaald misplaatst. Wat weerga, hij had een léven achter den rug, dat wist hij, dat wàs zoo. Maar goed geconserveerd als hij was er bijna geen een op zijn leeftijd. Leeftijd... nou ja, negen en dertig, was dat zoo vreeselijk?

En Margot, had die nu juist het recht om in dezen zin te spotten? — zij die acht en twintig was en dus, voor een vrouw wel te verstaan, eigenlijk ouder dan hij!....

III.

Nog tot laat in den nacht had Lazare zich onder het gebruik van eenige whisky-soda'tjes aan zijn ergernis en misnoegen over het zijns inziens onbillijke oordeel van Margot overgegeven. Haar spotternij had zijn ijdelheid zóó zeer gekwetst, dat het onschuldige plagerijtje in zijn denken tot een boosaardigheid geworden was, die aangroeide al naarmate hij er langer over zat te broeien. Zoo was hij ongetroost den nacht ingegaan. Maar nu hij van morgen, wonderwel uitgeslapen en geheel verkwikt naar den geest, aan zijn ontbijt zat, zag hij de dingen toch ook weer heel anders en kon hij zich overgeven aan een luchtig filosofietje: hoe vreemd het toch was, dat een mensch reeds zekeren aanleg tot hypochondrie verkreeg door het gebruik van wat wijn, een beetje likeur en eenige longdrinks nà.... Die onnoozele Margot, ze zou hem op z'n ouwen dag zoowaar de gemoedsrust nog benemen!

Hij ging op de sofa liggen en stak een cigarette op. Hij wilde nog eens recapituleeren....

Vanzelf kwam hij weer op Margot.... Ja, twee maanden geleden had hij haar het hof gemaakt. Hoe kwam hij daar toe?.... Och, een voorbijgaande gril, nou ja, Haastert